

NICOLAE
BUȘ

CUPRINS

1.....	5
2.....	15
3.....	31
4.....	39
5.....	63
6.....	75
7.....	95
8.....	111

MOTIVAȚIA

Românii au plecat în exod cu credință în Dumnezeuul lui Moise. Este partea finală a unei tragedii românești, cuprinzând deznodământul și ieșirea din România a milioane de români. Românii exodiști visează la maluri de mămligă și râuri de lapte. Popoarele exodiste visau la munți de aur, turme de animale, sclavi pentru muncă etc. Zeii exodiștilor îi ajutau, îi îmbogățeau, le dădeau sănătate pe pământ și în ceruri, altfel nu aveau niciun rost pe pământ acești zei.

Dacii aveau un zeu în ceruri, conducătorii lor îl foloseau de câte ori era nevoie. Stindardul lor era capul de lup. Iubeau lupul, el genera forță, protecție, bunăstare și viitor. Au venit din alte părți alte simboluri ca: hiene, leoparzi, lei, șerpi etc. Dacii n-au avut nimic împotriva lor, erau ca lupii

– simboluri. Ce s-a schimbat în milenii pentru oameni? Zeii au fost schimbați, noii conducători aveau alte pretenții de la supușii lor, le-au dat alți zei. Pentru oameni a rămas micuța speranță, ea nu s-a schimbat în mii de ani.

Exodul românilor era la Roma, milioane de urmași ai dacilor și romanilor ajunși în sărăcie lucie au plecat din România. *Toate drumurile duc la Roma.* Cine nu s-a dus la Roma, a plecat pe unde a apucat și pe unde l-a dus capul. Italienii i-au folosit ca și acum două mii de ani, i-au pus la muncă.

O țară bogată – România – cu un popor sărac. Unde nu-i cap e vai de picioare. Cum să nu râvnești la o țară bogată cum e marea Italia? Nu alergăm cu toții la bine? Câteva fărâmituri să prinzi și tot e bine, n-ai alergat degeaba. Pâinea cea de toate zilele începea să ne fie adusă din străinătate! bașca cozonacul!! Adică bunăstarea. Noroc cu cei plecați în străinătate, trimiteau miliarde de euro celor rămași acasă, să aibă din ce trăi. Politicienii au început să-și întoarcă privirile lacome spre invazia de euro și dăi cu impozite, taxe, servicii, alimente pline de E-uri la prețuri de vis! împrumuturi cu dobânzi! Românii rămași în țară plăteau, plăteau, plăteau, nu mai existau limite, piața devenise liberă. Toți așteptau cu înfrigurare alți euro din străinătate. Să vină euro, să vină fericirea tuturor românilor, să vină euro.

V I O R I C A

Reducerea de personal au făcut ravagii în serviciul tehnic, mai erau 4 femei din 35. Viorica era pusă pe lista de șomaj, se gândea cu groază la viitor, ce să facă?! Unde să se ducă cu milioane de oameni disponibilizați? De la revoluția din 1989 uzinele și fabricile erau împărțite între partidele politice. Se ducea o luptă continuă cu acești coloși ai muncitorilor, mulțimea de oameni ai uzinelor reprezentau un pericol pentru capitalism, era forma de socialism cea mai acidă. Prima dată trebuiau să plece creierele, apoi marea masă de muncitori rămâneau fără conducători, ajungeau la faliment repede, erau ușor de manevrat.

Viorica era îngrijorată, după facultate prinsese o slujbă unde nu se rupea cu munca, cu un salariu bunicel. Toată teoria părinților ei era acum zero, teorie care ținea de școală, de muncă mai ușoară.

— Ai carte, ai parte, nu te rupi cu munca brută, nu ești o roabă toată viață, nu-ți rupi oasele ca noi, nu te îmbolnăvești, vai și amar de viața ta dacă n-ai școală!

Patronii nu erau interesați de creiere, aveau nevoie de brațe de muncă care să nu gândească, ci

să execute ceea ce dictau ei. La târgurile de locuri de muncă a vorbit cu patronii, nu angajau proiectanți, nu aveau nevoie. Cei de la forțele de muncă erau sătui de insistențele ei. Era obligată să se ducă acasă, la părinții ei, i se terminaseră banii, economiile adunate în decurs de 5 ani la Uzina Tractorul Brașov n-au ținut mult. Inflația era groaznică! Cecurile ei de 500 de lei pentru câștigul unui autoturism au ajuns să valoreze cât un kilogram de cartofi.

Orașul era scump, s-a dus la Cărpiniș, acasă nu plătea chirie, mâncarea o avea pe gratis, părinții ei o așteptau îngrijorați. Prietenul ei Mihai a părăsit-o, era disperat, un inginer fără orizont și fără bani, bine că nu rămăsese gravidă, cu ce să-și crească copilul în asemenea situație? După o discuție, au hotărât ca nu mai aveau din ce trăi, erau fomiști la Brașov. S-au despărțit cu lacrimi și cu regrete. Fratele ei Ion muncea pământul părinților, un hectar și jumătate de teren extravilan. O să muncească și ea cu el până găsea un serviciu la nivelul ei de pregătire.

Viorica era la o răscruce de drumuri, la Cărpiniș avea grijă de o scroafă cu porci, de două capre, câteva oi și o vacă. Nu mai ieșea din cizmele de cauciuc și salopeta veche a fratelui ei. Făcuse facultatea degeaba, știa germana și engleza la perfecție. Nu avea nevoie de limbi străine la Cărpiniș, nu avea

viitor în Cărpiniș. Ce să facă cu profesia de proiectantă într-un sat unde subzistența era baza vieții?! Țăranii nu aveau nevoie de ea. Industria socialistă era fără viitor, dispărea încet și sigur din România. Toți erau hotărâți să muncească în agricultură. Era la coada vacii, la coada scroafei, la coada oii, cu sapa-n spate, cu coasa, cu furca etc. Îmbogățiții erau politicienii, noii patroni – *à la* Dinu Păturică.

Planul de a acapara industria socialistă și de a o desființa le reușise cu ajutorul capitaliștilor din perioada interbelică, aveauăștia interese mari în acapararea bogățiilor României. Retrocedări peste retrocedări și iar retrocedări. Cei care munciseră 40-45 de ani ca părinții ei primeau 50 de euro pensie. Doi bătrâni bolnavi cu 400 de lei lunar! Atât aveau amândoi de la statul român, trebuiau să-și țină și fata cu baniiăștia. Medicamentele care-i țineau în viață le cumpărau cu 2000 de lei. Munceau ca apucații toți membrii familiei pentru baniiăștia.

Ca proiectantă la Uzina Tractorul le trimitea bani lunar. Îi privea zilnic cum se chinuie și-i era rușine, cum era cu puțință ca după o viață de muncă să nu ai asigurată existența?! Să nu intereseze pe nimeni viața lor. Țăranii se descurcau după cum îi ducea capul la Cărpiniș, nu-i ajuta nimeni. Într-una din zile se hotărî – avea să plece aiurea, aici nu avea viitor, nu îi putea ajuta pe ai ei. Să ajungă și ea ca

părinții ei? Să nu aibă ce mânca, să rabde de frig iarna, să danseze de bucurie când tăiau un porc, o oaie sau o capră. Singurele bucurii în viața lor de țărani. Se săturase să ducă lapte de capră unora, să facă brânză din laptele de oaie, vacă etc. Toate acestea erau de subzistență. Educația proastă primită de la părinții ei era depășită demult, cinstea, corectitudinea, onoarea erau o mare minciună. Furtul, înșelăciunea, delapidarea, crima – erau baza unui trai îndestulat și liniștit. Toată teoria cu cinstea și corectitudinea erau teorii bisericești, nu se potriveau cu viața ei.

Discuția cu Elisabeta, o ȝigancă din Tărlungeni, era soluția și ducea la ieșirea din situația de subzistență. Țiganii erau puși pe căpătuială, bulibașa își făcuse o vilă cu două etaje înconjurată cu turnulețe, ca turnurile de la biserica ortodoxă. Se deplasa cu o limuzină prin Cărpiniș, împreună cu piranda și cei cinci copii. Elisabeta era verișoară cu bulibașa și mergea să conducă în Italia femeile care făceau prostituție. Ea îi dădea informații Vioricăi. Bulibașa avea trecere mare printre politicienii județeni, era primarul localității. Lunar dădea bani unora pe care doar bulibașa îi știa. Elisabeta pleca la Roma pentru a urmări activitatea femeilor. Curvele astea nu erau de încredere, furau banii bulibașei. Țiganii aveau activitățile lor în străinătate: furau, înșelau, cerșeau, aveau fete pentru prostituție, veneau cu

mașini vechi și le vindeau în țară, aduceau diferite obiecte furate, mai ales aur și argint, făceau comerț cu tot ce se putea. Și, mai ales, făceau copii, unul după altul, fiecare copil le aducea bani prin alocație. Erau activitățile lor de bază pe care le făceau de sute de ani. Munca la câmp o făceau țăranii, ei nu erau dispuși să-și rupă oasele cu munca câmpului. Elisabeta avea nevoie de Viorica, îi cerea să-i facă tabele și liste cu fetele, să-i calculeze profitul și să lucreze la situațiile lunare și anuale. Avea nevoie de cineva care știa engleza și germana. Fetele ei nu se înțelegeau cu clienții și pierdeau bani mulți. Italiana o învățau în Italia.

Viorica era o fată înaltă, cu un ten alb ca laptele, cu trăsături drepte, ochi negri, păr negru ca abanosul, era extrem de bine proporționată, îmbrăcată în salopetă părea o slăbătură, mulți se înșelau văzând-o cum umblă îmbrăcată. La piscină arăta bine, niște sâni superbi! Un mijlocel tras prin inel, un corp în V cu fibra împletită pe el, picioare de căprioară. Foarte bine proporționată, cu o privire senină, avea acel *vino-ncoa* atât de căutat de bărbați. Ajungea să stai de vorbă cu ea și te fermeca cu privirea, cu glasul dulce și cu o atracție irezistibilă ca un magnet. Viorica avea o forță teribilă în brațe, moștenită de la tatăl ei, de multe ori îl prindea pe fratele ei ca pe un copil, spre hazul părinților, îl legăna în brațe și-l săruta ca pe un

copilaș mic și neajutorat. Ea nu era interesată să-și pună în valoare calitățile fizice, era de-o indiferență totală față de modă și de părerile celor din jur. Se îmbrăca aiurea cu haine largi care atârnav pe ea ca pe o sperietoare, indiferența totală față de aspectul exterior o făcea să fie nebăgată în seamă. Îl iubea pe Mihai, îi simțea lipsa, datorită lui se îmbrăcase modern la Brașov, când s-au despărțit a ajuns iar la o indiferență totală față de aspectul ei exterior, arăta ca o țărană din Cărpiniș. A părăsit-o Mihai, s-a însurat cu fata unui om de afaceri prosper din Brașov. El avea acum bani, casă și o mașină în care se simțea bine. Asta era părerea ei despre Mihai. Nu-l ierta că a trădat-o, cum putea să ia în brațe altă femeie?! Ea îl iubea din tot sufletul, nu s-a gândit o clipă să-l trădeze. Pe de altă parte, Mihai avea dreptate, ce viitor aveau ei amândoi, ce viitor?!

Având o forță colosală, o totală nepăsare față de pericole, la forța pe care o avea putea bate câțiva bărbați foarte ușor. Toată viața ei a fost o docilă, ascultând de sfaturile părinților ei: să fii cuminte, să fii respectuoasă, să fii cu frică de Dumnezeu etc. Miliția, securitatea, membrii de partid o lăsau rece, pe ea nu o speria aparatul statal în perioada socialistă. Acum, nu-i mai păsa nici dacă devenea penală. Un om cu frică nu avea viitor, devenea o sluguliță pentru ciocoi apăruiți ca ciupercile după ploaie, hoțiile erau făcute la vedere, acești între-

prinzători cereau să fie recunoscuți ca oameni de afaceri, de onoare! Satul era condus de ei, organele de poliție erau aservite noilor îmbogățiți. Asta era situația în Cărpiniș.

Oferta Elisabetei a tratat-o serios, trebuia să plece pentru a câștiga bani pentru ea, pentru familia ei. Ion nu avea nicio șansă în altă parte, părerea ei era că fusese crescut pe lângă casă pentru a avea grijă de bătrâni, era un plan tacit, să nu rămână la bătrânețe singuri, fără niciun ajutor. Să le dea și lor o cană de apă dacă vor avea nevoie. Avea mâinile pline de bătăături de la coasă, sapă, de la gunoiul de grajd, de la munca câmpului. Pleca dimineața cu fratele ei la sapă și se întorcea seara, când trebuia să aibă grijă de animale, să pună masa, să spele vasele și să-i facă mamei ei un masaj înainte de a se culca. Dimineața, la ora 5, era în picioare și începea o nouă zi la fel ca precedenta. Ai ei erau speriați de tentativa Vioricăi – să mergi cu țigani? Cu cerșetorii, cu hoții, cu prostituții, cu...! Fată, ce vrei să faci?!

contracandidați. Toți asistații sociali și marea masă a ȝiganilor îi alegeau cu drag până la... infinit! Cu politicienii din Cărpiniș era de acord și partidul de la putere, primarul vărsa constant o mare sumă de bani la partid și asigura voturile partidului de la Cărpiniș și Tărlungeni. Ca politicieni – foarte deștepți – Cărpinenii aveau obiceiul să schimbe partidul de câte ori era nevoie, important era ca partidul să dețină puterea.

În Cărpiniș, în loc de Asociația Agricolă de Producție din perioada socialistă există acum o Fermă Particulară. Românii muncesc acum la fermă și sunt mulțumiți. Unii au pământul lor, iar, în medie, familiile aveau cam un hectar jumătate de pământ, de pe urma căruia trăiau.

S f â r ș i t